

Досвітні вогні (1943)
Буряківець Юрій Дмитрович

З-понад луку вишневі зіходили зорі,
Барви зникли згадково, що кольору хни...
Гайвороння притихло між віт осокорів,
Ніч безшумно спихала у морок човни.
Ми до галасу круків не раз прислухались,
Що наврочить нам, ласку чи гнів?
Через те нам тривожно і боляче стало,
Ми чекали досвітніх вогнів.
І палали воскресні вогні за рікою,
І яснина — сяйнула на гать.
Нам би вічно ділити кохання з тобою,
Веселиться до краю й страждать.
Сподіваємось — дні привітатъ ясночолі,
Де відлунням — лиш кроки гучні.
Чуєш, ліс у байраці шумить, як ніколи,
Розкладає досвітні вогні.

1943 рік, м. Київ

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/dosvitni_vohni